

i de senere Aar; ikke mindst, hvor der er Tale om Tillægsparceller, absolut faaet det Indtryk, at man i de mange Tilfælde, hvor der ligger smaa Brug paa en 3—4—5—6 Tdr. Land, er uhyre glad ved at faa Arealet forøget til indtil det dobbelte. Der er i Virkeligheden ingen Steder, hvor man træffer mere Tilfredshed hos de paagældende Brugere end netop i de Tilfælde, hvor de kan forøge deres Areal op til næsten det dobbelte, og der møder man hos de paagældende ingen Uvillie imod at modtage Jorden efter Loven af 4. Oktober 1919. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at det vil vise sig, at man, hvis man efterhaanden bliver tilstrækkelig oplyst om, hvorledes Landet ligger paa dette Omraade, vil finde, at man udmærket vil kunne tage imod Jorden efter Loven af 4. Oktober 1919.

Jeg synes derfor — og det vil jeg ogsaa henstille til Overvejelse i det kommende Udvalg —, at man bør benytte den Fremgangsmaade, at Jorden udbydes efter Loven af 4. Oktober 1919. Viser det sig saa, efter at man altsaa har faaet Udstykningsplanerne i Orden og har faaet indkaldt Ansøgninger o. s. v., at der virkelig er en saa betydelig Uvillie mod at gaa ind paa at overtage Brugene efter Reglerne i den nævnte Lov, saa først forekommer det mig, at Tiden er inde til at tage under Overvejelse, om i alt Fald en Del af Jorden kunde udstykkes til Husmandsbrug efter den anden Husmandslov. I Realiteten betyder det ikke saa forfærdelig meget, der er ikke Tale om saa store Arealer her.

Det støder ogsaa min Ordenssans, at man ved Udstykning af en saadan Domænegaard til Husmandsbrug udstykker dels efter den gamle Husmandslov og dels efter Loven af 4. Oktober 1919. Jeg tror, vi skal have rene Linier; jeg tror, det bliver mest tilfredsstillende, hvis man udstykker Jorden efter Loven af 4. Oktober 1919.

Med Hensyn til det, at Loven af 4. Oktober 1919 griber ind i Ejendomsforholdene, saa er det jo saaledes, at der naturligvis ogsaa føres et vist Tilsyn med de Brug, der oprettes efter den gamle Husmandslov. Det er en given Sag, at man kan ikke lade de paagældende skalte og valte, som de har Lyst; Staten har her en vis Interesse at værne, og der maa derfor føres Tilsyn med, om de paagældende holder Besætning paa deres Ejendomme, og med Ejendommens Drift i det hele taget. Det samme gælder jo med Hensyn til private Brug, naar der er Tale om Kreditforenings-

laan; der maa da fra vedkommende Institutioners Side, som har store Pengeinteresser i de paagældende Ejendomme, føres et vist Tilsyn.

Jeg vil antage, at man ikke har misforstaaet mig. Jeg vil, som sagt, ikke for Tid og Evighed sværge til Princippet i Loven af 4. Oktober 1919. Men vi er nu en Gang efter lange Forhandlinger blevet enige om, at nu skal vi prøve Systemerne ved Siden af hinanden en Tid; Præstegaardsjorden og Lens- og Stamhusjorden udstykkes efter Loven af 4. Oktober 1919, og saa forekommer det mig, at det vil være rigtigt, at denne Jord her kommer ind under de samme Bestemmelser.

Jeg maa gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Ulrich, der i sine Betragtninger over Lovforslaget fremsatte den Udtalelse, at naar man udstykkede, var det til Fordel for et enkelt Erhverv. Intet kan være mere uretigt, og det er ganske umuligt at begribe, at det ærede Medlem kan fremsætte en saadan Udtalelse. Er det til Fordel for Landbrugserhvervet, at vi foretager en Udstykning af Jorden i Danmark? Lad os sige, at der er 200 000 Landbrugere i Danmark — er det saa til Fordel for dem, at der bliver 5—10 000 Landbrugere flere? Nej, det vil i og for sig blot bevirke, at Konkurrencen indenfor Landbruget bliver skarpere. Det er selvfølgelig i høj Grad Samfundshensyn, der er de ledende, naar vi gaar til en Udstykning som det, vi er inde i for Øjeblikket. Det ærede Medlem udtalte dernæst, at Loven af 4. Oktober 1919 virkede meget utilfredsstillende; mit Indtryk er noget anderledes. Det er absolut de bedste Brug, der er oprettet efter den nævnte Lov, ikke mindst, fordi de er blevet meget større end efter den anden Lov. Og det ærede Medlem maa efter tidligere Udtalelser af ham at dømme netop være interesseret i, at de Brug, der oprettes, bliver ret store, Brug paa en 10—12, op til ca. 16 Tdr. Land, en Størrelse, som disse Brug har faaet i en Del Tilfælde.

Naar det ærede Medlem saa endelig fremsatte den Udtalelse, at der er noget galt ved hele denne Udstykning, fordi Ejendomsskylden kun andrager Halvdelen af, hvad det har kostet at etablere saadanne Brug, saa maa det ærede Medlem huske paa, at det er de ekstraordinært høje Byggepriser, der i høj Grad har vanskeliggjort denne Udstykning; det er netop derfor, der fra Statens Side er givet saa store Tilskud. Men det ærede Medlem ved,